

den dooden haan, ten grave getorst door lamferdragende, amsterdamsche aansprekers met drie bedroefde kippetjes achteraan.

Mocht een van de kleintjes willen teekenen-prachtige, onbetaalbare hulp bieden hem tal van eenvoudige voorbeelden: dingen die het om zich heen ziet: gieters, bloempotten, harken, theekopjes, kaas-stolpen, keukengerei, kippetjes en eenden, stoelen, boomen... een massa voorwerpen en poppetjes, waarvan het leert met hoe weinig men grafisch de waarheid nabij komen kan. Zien leeren ze, die prentjes: het essentieele goed zien.

BUITEN IN DE BIEZEN, — DAAR LEÏ EEN HONDJE DOOD.

Jean Lefort, door BULÉE (twee deelen) Amsterdam, E. L. E. van Dantzig. — Mr. H. Louis Israëls gaf een voorrede; de heer Van Dongen gaf een teekening voor den omslag. Reeds werd in couranten bekend gemaakt dat de schrijver-dagbladcorrespondent is te Parijs. Onze lezers weten hoe Bulée over moderne kunstenaars kan schrijven.

„Een greep uit het Parijsche leven” noemt Bulée zijn boek. Wij zouden 't liever een „revue” in romanvorm willen noemen. Jean Lefort is niet belangwekkend door zichzelf; maar wij volgen hem overal, omdat hij ons brengt in zeer verschillende kringen, waarvan de niet-Parijsenaar doorgaans gaarne hoort. Bulée laat ons wat vernemen van de *dessous* der politiek en van die der *Moulin-rouge*-dame'tjes, hij brengt ons in de *Folies Bergère*, in 't *Casino de Paris*, in een artiestenloge waar een mooie dame aan haar toilet bezig is, in de Kamer als er een ministerie valt, tusschen de paperassen van een afgevaardigde-nationalist en magazijnhouder, bij diens bed als hij juist iemand te logeeren heeft gehad, die een naïef mensch niet bij den *député* zoeken zou, bij aanvallige en aanvliegerige dames uit de letterkundige wereld. Wij komen

in aanraking met de zedenpolitie, als die een jacht houdt op vrouwelijke nachtvinders, gaan met den commissaris mée een moordenaar vangen, dien we ook zullen zien guillotineeren. Wij worden gebracht in de geheime drukkerij van anarchisten, die ook valsche autografen vervaardigen, brengen met Lefort zelfs een nachtje door bij iemand, te wier domicilie eigenlijk de meer gemelde nationalistische afgevaardigde thuis behoort en leeren hoe kamermeisjes den *monsieur* van *madame* helpen bedriegen; we frisschen ons op door een tocht per Seinebootje en gaan naar de wedrennen. Wij zien de gevolgen van een treurigen „*collage*”, gaan een beroemd romancier-dichter-journalist opzoeken, wonen een zitting van 't assisenhof bij met requisitoir, pleidooi en ter doodveroordeeling; we mogen mée naar 't *bal Bullier*, het bal van de opera en dat der *quatre-arts*, alwaar de dames haar japonnen uittrekken als het warm gaat worden en ze nog zoo iets aan hebben, we zien eindelijk Jean Lefort, die zijn naam met eere draagt, althans voor zoover zijn fysiek aangaat, een huwelijk uit liefde sluiten en den weg tot roem, voorspoed en geluk opgaan.

Mochten wij nog een episodetje vergeten hebben, dan bieden wij schrijver en lezers onze verontschuldiging aan.

Deze revue-roman of roman-revue is vlot geschreven, maar dan ook erg banaaltjes. Bulée heeft vooral getoond heel handig zoo'n soort van boek in elkander te kunnen zetten en daarvoor den waren hoofdpersoon te kunnen uitkiezen.

Als letterkundig werk zal deze roman wel niet zijn aangeboden; als vermaaklektuur is hij genietbaar voor hen, die hunkeren naar een blik achter de schermen van wat in hunne oogen toch voornamelijk een groot en verdacht tingel-tangeltooneel is: het Parijs uit romans en naar vreemdelingen-ervaring.

De ingewijde in Parijsche mysteriën, raadt naar de namen der modellen voor dit boek. Wij teekenen aan: Jules Julazot, Mendès, Fernand Xau, St. George de Bouhélier e.a. Maar *met groote vraagteekens*, hoor! We nemen geen woord der beschuldigingen voor onze rekening en stellen ze, ten opzichte dezer menschen, ook niet op rekening van den schrijver.